A°. 1832. N°. 10.

SURINAAMSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 3. FEBRUARIJ.

Militair Bureau,

Den 1 Februarij 1832.

Door Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal a. i. der Nederlandsche W. I Bezittingen, is bij Gouvernements Order, dd. 10 Januarij ll., No. 16/2, de Heer Mr. P. FIERS SMEDING, benoemd tot *Majoor Kommandant* der Schutterij van *Paramaribo*; zijnde bij genoemde Order aan de Kapitein bij dezelve Schutterij J. G. W. BANFFER, *eervol ontslag* verleend, uit deszelfs betrekking van Provisionele Kommandant der Schutterij voormeld.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

AMSTERDAM, 4 November.

Een te Berlijn ingekomen officiëel rapport doet de bijzonderheden kennen van de wijze hoe de choléra zich te HAMBURG heeft geopenbaard. Gedurende den dag van den 7den October vernam men dat in laatsgenoemde stad onderscheiden personen, in een huis van slechte reputatie, waren aangetast geworden door eene ziekte, welker hevige kenteekenen zeer verdacht voorkwamen. De overheid deed oogenblikkelijk dit huis inspecteren, als wanneer men twee vrouwspersonen en eenen matroos, die den nacht bij haar had doorgebragt, in eenen staat van zieltooging aantrof. Vier uren na dat zich deze ziekte had geopenbaard, hadden die drie personen den geest gegeven. Na de op last van den senaat gehouden lijkschouwing verklaarden 16 van 18 geneesheeren dat gezegde lijders aan de echte oostersche choléra waren bezweken; de beide andere doktoren beweerden, dat het de gewone choléra onzer luchtstreken was. Inmiddels werd ook een kleermaker, die uit Maagdenburg was gekomen, waar de ziekte zich reeds had geopenbaard, plotseling ongesteld in het huis, alwaar de lieden van zijn beroep gewoonlijk bijeenkomen, en stierf weinige uren na zijn ziek worden aan al de kenteekenen der choléra. Hij had van de opheffing van alle gezondheidsmaatregelen gebruik gemaakt om naar Hamburg te reizen met eene van de schuiten, welke de Elve afkomen, en men verzekert dat hij met hetzelfde vaartuig is aangekomen, hetwelk den aan de besmetting overleden matroos naar Hamburg, had gebragt. De ingezetenen van Hamburg, zich nog altijd door de van wege Pruisen genomen maatregelen veilig wanende, weigerden vele dagen lang, ten spijt van al de verklaringen der geneesheeren, in de heerschende ziekte der choléra te erkennen. De senaat moest derhalve eene proclamatie uitvaardigen om hen van dezen geessel te onderrigten, en hunne gevaarlijke gerustheid te doen ophouden.

PARIJS, den 2 November.

De gezworenen hebben den heer *Marrast*, redacteur van de *Tribune*, schuldig verklaard, ter zake van eerroof van de ministers *Périer* en *Soult*, en het hof heeft denzelven daarop veroordeeld, tot eene gevangenis van zes maanden, en eene geldboete van 3000 fr. — Alles is zeer rustig afgeloopen, en bij de uitspraak van het arrest heeft men een genoegzaam aantal manschappen van de stedelijke troepen doen binnenrukken, om de orde te bewaren. De veroordeelde heeft, na het voorlezen van het arrest, nog willen spreken, doch de president heeft dit verboden en de gewapende magt onmiddelijk gelast de gehoorzaal te doen ontruimen.

— Het sedert eenigen tijd aangekondigde vlugschrift van den heer *de Chateaubriand* ziet thans het licht. Hetzelve is gerigt tegen het voorstel van den heer *de Bricqueville*, betreffende de verbanning van het geslacht van Koning *Karel*. De schrijver verdedigt op nieuw het stelsel der wettige regering van den zoon van wijlen den hertog *van Berrij*, *Hendrik V*. Naar zijn inzien had men denzelven in Augustus 1830 als Koning behooren uitteroepen, en is men daarin alleen verhinderd door de raadgevingen van eenige vreesachtige lieden, welke zich voorstelden, dat de menigte dit niet zoude hebben willen dulden, en welke op deze wijze den toenmaligen hertog *van Orleans* op een dwaalweg hebben geleid. Hij meent, dat de denkwijze van de groote meerderheid der Franschen steeds in 't voordeel is van dit zijn gevoelen, en oordeelt, dat, bijaldien het anders ware, men zich niet, na zoo vele zuiveringen der openbare ambtenaren, bij voortduring zoude beklagen over de menigte der Carlisten, welke in 't bewind zijn gebleven, en men in 't zuiden geene 30,000 man en in 't westen geene 50,000 man troepen zoude behoeven, om deze Carlisten in toom te houden. Hij heeft de behandeling der belgische en der poolsche aangelegenheden, alsmede het merkwaardige gezegde van den minister *Périer*, dat, indien Frankrijk zich verstandig gedroeg, het niet zoude worden aangetast, aangevoerd, tot betoog, dat dit Rijk zich, in deszelfs tegenwoordigen toestand, niet naar eisch kan doen gelden. Hem is voorgekomen, dat degenen, welke den jongen Koning zijn Rijk met kracht van wapenen zouden willen doen heroveren, en daartoe eenen burger-oorlog doen ontbranden, zich bedriegen, even als de zoodanigen, welke tot dat einde de hulp van vreemde troepen zouden willen inroepen. Hij begrijpt, dat de jonge vorst moet worden opgevoed, op zoodanig eene wijze, dat hij in staat kan worden gesteld, om eenmaal dit Rijk, naar deszelfs zeden en de behoeften van den tegenwoordigen tijd, te besturen; — dat de vorst door den wil der burgeren herwaarts moet worden geroepen, en dat mitsdien al de Franschen, zonder onderscheid, in de gelegenheid moeten worden gesteld, om van hunne gevoelens te doen blijken.

De ministeriëlen verwijten den schrijver, dat hij de partij der Carlisten aan die der republiek wil verbinden, en aldus eene vereeniging stichten, welke niets dan onheil kan baren. — Hoe het zij, het schijnt, dat het geschrift bij de partij der Carlisten met eene ongemeene geestdrift is ontvangen.

— Men spreekt van oneenigheden, welke onder de troepen van de armee van het noorden zouden heerschen.

— De hevige liberalen zien met leede oogen, dat de hof feesten in het kasteel der Tuilerien steeds meer en meer bezocht worden. Van die zijde wordt opgemerkt, dat Koning *Philips* zich bijzonder toelegt, om de overblijfsalen van de napoleontische partij bij uitstek wel te ontvangen, en wordt verder te kennen gegeven, dat, zoodra men het zoo verre zal hebben gebragt, dat het bedrag der civile lijst op 18 millioenen worde bepaald, den gedeputeerden, die hunne pligt naar eisch willen vervullen, eene moeijelijke taak te wachten staat.

MENGELWERK.

WAT HEEFT DE JONGSTE VELDTOGT ONS AANGEBRAGT?

Deze vraag; wordt op zeer onderscheidene wijzen gedaan en beantwoord; zij is in deze oogenblikken zelve van te groot gewigt, om niet één oogenblik bij de beantwoording van dezelve stil te staan. Reeds vroeger heeft dit dagblad eenige artikelen daarover opgenomen; het zij ons vergund om *nu* ook ons gevoelen te mogen mede deelen. Het is onbetwistbaar, dat de tiendaagsche veldtogt veel goeds heeft uitgerigt zoo binnen als buiten 's lands; maar heeft dezelve ons al dat voordeel aangebragt, dat wij met redelijkheid daarvan verwachten mogten? dit laatste moeten wij ontkennend beantwoorden. De militaire wandeling door *Belgie* aan het hoofd van WILLEM VAN ORANJE heeft eenen voorbeeldeloozen invloed gehad op de zedelijke krachtontwikkeling der natie: de roemrijke wapenfeiten, die overal hebben plaatsgegrepen, waar de vijand stand hield; vooral de gevechten bij *Hasselt* en *Leuven*, hebben den nationalen geest met de daad herinneringen aan vroegere dagen gegeven, en het gevoel van de afstamming onzer zoo geachte en gevreesde vaderen nog inniger gemaakt; zij hebben het voordeel gehad om den band der liefde, die de onderscheidene gewesten omstrengelde, te steviger vast te hechten, en de waarheid te leeren kennen op een proefondervindelijke wijze, dat niet het getal, maar wel de eendragt eener natie de wezenlijke kracht aanbrengt, en het gevoel van eigen waarde bij het gansche volk met regt verhoogt. Het krijgsbeleid en de voorbeeldelooze kloekmoedigheid en beradenheid van den prins van Oranje hebben hem de liefde, het vertrouwen en de achting der natie terug bezorgd, en de dwalenden op het regte spoor gebragt; zij hebben toegebragt: ja alles afgedaan, om alle staatkundige geschillen voor altijd uit te dooven, die misschien later, even als in vroegere eeuwen, zouden hebben

kunnen ontstaan. De veldtogt heeft ons maatschappelijk en staatkundig bestaan bevestigd, onze nationale eer gehandhaafd, den aangewreven smet afgewischt, en onze onafhankelijkheid duurzamer dan ooit gegrondvest. — Maar ook naar buiten heeft die togt gunstige gevolgen gehad; zij heeft voor het oog van *Europa* het bewijs afgelegd, dat de kleine staat der *Vereenigde Nederlanden*, meerder zedelijke krachten kon en durfde ontwikkelen dan menig groote staat; dat orde en eerbied voor de wet meer weet uit te rigten dan wanorde en oproerige bewegingen; dat getrouwheid aan eed en pligt hooger weegt bij den waren *Nederlander*, dan de bespiegelingen van bedwelmende leeringen: dat verkleefdheid aan den Koning en trouw aan het vaderland dáár een en hetzelfde zegt, waar de Vorst met getrouwheid zijner pligten vervult, zelf het voorbeeld geeft van de naleving der wet, en zijne zorgen en arbeid alleen besteed aan het welzijn van het hem door de voorzienigheid betrouwde volk. — Die togt heeft niet weinig klem bijgezet aan de krachtige vertoogen des Konings bij de conferentie te *Londen*, welke uit het gedrag des volks heeft kunnen opmaken, wat het gevolg kan zijn van eene langduriger begunstiging van een oproerige en ondankbare natie, gepaard met het schendigst en trouwlooze verbreken van bestaande tractaten. — Dan helaas! het is als of de conferentie te *Londen*, die togt bereids weer vergeten is; hoe toch anders kon zij die bepaling vaststellen, welke het protocol No. XLIV (25 Sept. 1831) inhoudt. Heeft zij dan vergeten dat zij op den 20sten Januarij van dit jaar zekere bepalingen voor *alleen regtvaardig* en *onherroepelijk* verklaarde; heeft zij dan vergeten dat de *onafhankelijkheid* van *Belgie* afhing van de toenadering tot die beginselen? Is zij het dan vergeten, dat, ondanks alle hare bewneringen en in ijdele vertooningen van getrouwheid aan beginselen van eer en wet, de verwerping der 18 preliminaire vredes-artikelen door eene der partijen, deze als niet voorgesteld deden achten; en dat het *Oude Nederland* die artikelen als voor hetzelve schadelijk en onteerend met waardigheid heeft afgewezen. Is het dan aan de conferentie ontgaan, dat door WILLEM VAN ORANJE die is overwonnen, die schaamteloos eenen eed kan zweren aan eene constitutie, waardoor hij hoofd werd van een opgeruide natie, en aan den wettigen heer diens eigendom ontvreemde? Dat alzoo de onafhankelijkheid van *Belgie* een hersenschim is? Helaas de conferentie heeft dit alles stilzwijgend voorbij gegaan; zij schijnt de leer te betrachten, *que tous les moyens sont bons pourvu qu'ils sont utiles*. — Maar het is niet te bevreemden; eene achtbare vergadering, welke, ten gevolge van de vreemdsoortige beraadslagingen en handelingen, die elkander telkens verdringen, zich verpligt ziet te herinneren aan hen wie zij iets zal voorschrijven, dat de beginselen volgens welke zij handelt *nog dezelfde* zijn als die zij veertien dagen vroeger beleed, die vergadering moet door hare besluiten ons geene verwondering of bevreemdheid meer veroorzaken, als zij verklaart dat zij *nieuwe* bepalingen (dus andere dan de vroeger verklaard geworden *onherroepelijke* en *alleen billijke*) zal opleggen aan *Holland* en *Belgie*, ten einde de orde te bewaren. Zulke gedragingen verdienen iets anders te verwekken dan verwondering of verontwaardiging.

HET DOEL WETTIGT DE MIDDELEN NIET: de leer der Jezuiten is niet de leer van de Christelijke Godsdienst.

WIJ ZIJN EENMAAL IN HET SCHUITJE EN HET NOODLOT VOERT ONS MEE!

Zoo zong onze ontslapen vaderlandsche dichter B. KLYN in zijn uitmuntend door den zaligen SUNDORFF op eene bevalige zangwijze gestelde liedje: *Mort niet over 's levens plagen enz.*; en waarlijk, wij mogen dit in den politieken toestand, waarin wij met betrekking tot het te sluiten vrede-accoord tusschen Ons en de Belgen, verkeeren, wel nazingen. Of moeten wij het niet als een noodlot beschouwen, dat eene natie, zoo waarlijk vrij en magtig, zoo groot door eensgezindheid en moed, zelfs in weerwil der schitterendste zegepraal op den driedubbelen vijand van haar maatschappelijk en zedelijk geluk behaald, door de confererende mogendheden van *Europa*, of liever door twee harer voornaamste machinebewegers verhinderd is geworden in het handhaven, harer heilige en onbetwisbare regten? Is het geen noodlot, dat onze geëerbiedigde Koning, gezind om den vrede van *Europa* te handhaven door ééne dier mogendheden, als een verstoorder van dien vrede, openlijk is aangeklaagd, en door eene baatzuchtige en listige interventie in zijn gezag en koninklijk plan ter verkrijging van hetgeen voor het hem beminnend en hoogachtend volk allerbelangrijkst was, is gestuit en gekortwiekt? Is het geen noodlot, dat men met onverschilligheid of liever inschikkelijkheid moet zien, hoe de zonderlinge automaat, die *Belgie* kwasie regeert, zijne legermagt met onze reeele vijanden versterkt en, met ronde woorden, een Fransch-Belgisch leger oprigt, om, des noods, op nieuw te strijden tegen hen, die hij, opregt en rondborstig beleden, als zijne edelmoedige overwinnaars moest erkennen? Ja, wij zitten in het staatkundige schuitje en worden, helaas! mee gesleept door den stroom van onregtvaardigheid en huichelachtige staatkunde. Op dringend voorstel van *Engeland* en *Frankrijk* heeft onze zegevierende Maarschalk, de groote WILLEM VAN ORANJE, gehoor gegeven aan het sluiten eener wapenschorsing tot den 10den October; maar die tijd is verstreken en nog hebben de mogendheden niets wezenlijks, niets doeltreffends tot stand gebragt, als arbiters in de divorsie tusschen *Holland* en *Belgie*. Integendeel Koning WILLEM moet nog langer geduld oefenen. De voldoening zijner op *Belgie* getrokkene assignatie, waarop hij, volgens het regt der volkeren en het regt van het nationaal belang, volkomen grond heeft te mogen aandringen, is door het tribunaal van eerste instantie, zamengesteld uit vijf meestal partijdige en voor het ware regt schier blinde regters, geprolongeerd, met terzijdestelling van allen vorm van protest. Dat mag met regt heeten: te zitten in het schuitje en door noodlots-raddraaijers op het sleeptouw gehouden worden!

Wij lazen en herlazen de dagorder van onzen lofwaardigen opperbevelhebber van den 6den dezer, en meenden daarin sporen eener verkropte smart te ontdekken, om het zoo langmoedig als vredelievend toegestane uitstel zijns Koninklijken Vaders.

Maar — zal men ons ligt tegenwerpen — dat alles moge waar zijn; het noodlot voert ons inderdaad mee langs den strijdstroom: doch wat zal en kan onze wijze Koning anders, dan hij gedaan heeft, in het belang van zijn volk? Niets! — geachte opmerker! Wij prijzen en loven, wat Koning WILLEM deed; maar zingen des niettemin het liedje van genoemden dichter in toepassing op onzen staatkundigen toestand. Dat liedje begint met de opmerkelijke woorden: Mort niet! — en die woorden zijn van echt Hollandschen zin. Wij zullen en willen en mogen niet morren; maar toch zeggen wat ons op hart ligt. Hij, dien wij als opperstuurman erkennen; die onze vaderen, toen zij in nog ranker boot zaten, dwars door de branding van het noodlot voerde, zal ook ons, in weerwil van alle listen en lagen en onregtvaardigheden, in behouden haven doen aanlanden, en *Europa* toonen, dat er eene hoogere magt waakt over elk volk, dat op die magt een vertrouwend oog vestigt! Al word de 26ste October ook nog de dag niet, waarop wij erlangen, wat wij regt hebben te vorderen: Hij die ons voorgeslacht zoo vele eeuwen lang gaf, wat het, als bewoners van dit gezegende land behoefde, zal deszelfs nazaten ook verleenen, wat het van Hem alleen hoopt en te gemoet ziet. En die verwachting moet bij onzen landaard zoo vast zoo onwrikbaar zijn, dat geene toekomst, hoe duister ook, in staat is, haar te ondermijnen of te doen verflaauwen!

Al zitten wij dan ook in het noodlottigste schuitje, en al voert de onregtvaardigste staatkunde ons mee: geen oceaan van bekommernissen en zorgen zal ons inzwelgen; want de beste stuurman waakt over ons en houdt het roer onzer vaderlandsche hulk in handen!

ADVERTENTIEN.

TE KOOP:

BIJ GEDEELTEN OF HET GEHEEL.

De onderstaanden partijen *KOFFIJBOONEN*, van Plantaadje *Nieuw Meerzorg*, waarvan de monsters ten Kantore van D. M. SANCHES te bezigtigen zijn, als:
23 mille Ponden Heele Koffij, witte bast.
25 mille Ponden dito zwarte do.
4 mille Ponden gebr. dito.
500 Ponden zwarte. en
200 Ponden gruis.

Inschrijving-Billetten zullen ontvangen worden, ter Secretarij van het Gemeente Bestuur, tot Vrijdag den 10 dezer, 's morgens tien uren, met vermelding welke Koffij de Kooper of Koopers begeeren; alwaar dezelve ten overstaan van Gezworen Klerk en Getuigen, zullen worden geopend, en aan de meestbiedende (mits goedgekeurd) worden verkocht.

Paramaribo, den 2 *Februarij* 1832.

NB. De Koffij zal door den Verkooper qq., ter Landswaag alhier, worden geleverd, en de Kooper of Koopers zullen gehouden zijn, voor ieder ledige baal *f* 1. te betalen.

M. A. KEIJSER, zal *HEDEN* morgen op Vendu verkoopen: Provisien en Stukgoederen, een partij Patroontaschen en Koppels, 1 en 1½ d[n]. Planken; alsmede 3 vaten Tabak, en een Paard.

*** Op Maandag den 6 Februarij e. k., 's avonds ten 7 uur, Ballotage in de *Surinaamsche Societeit*.

Kapitein F. LANGE, voerende het Schip *de Harmonie*, is voornemens vóór of op den 15 Februarij e. k., naar *Amsterdam* te vertrekken.

Kapt. C. DAVEY, voerende het Nederlandsche Fregat-Schip *Eliza*, zal op den 20sten dezer, deszelfs Brievenzak sluiten, en de reis naar *Rotterdam* aannemen.

Paramaribo, den 1 *Februarij* 1832.

Kapt. L. WILDSCHUT, voerende het Schip *Nicolaas Witsen*, is voornemens den 25 Februarij e. k., naar *Amsterdam* te vertrekken.

Kapt. D. CHARLAU, voerende het Bark-Schip *Ipenrode*, zal stellig den 15den Maart e. k., zijnen Brievenzak sluiten, en vertrekken naar *Amsterdam*. — Biedt gemelde Bodem aan Heeren Planters en Kooplieden ter inlading van Koffij en Katoen aan.

Paramaribo, den 2 *Februarij* 1832.

C. A. MOLL, vertrekt tot herstel zijner gezondheid, naar Europa.

A. F. GERDEMAN is voornemens, met den minderjarigen J. N. van GERDEMAN, voor eenigen tijd de Kolonie te verlaten.

De minderjarige *WILHELMINA* en *CHRISTIAN FREDREK PHILIPS*, vertrekken naar Europa.

Paramaribo, den 2 *Februarij* 1832.

De Vrije *JANUARIJ* van EMBRICQS is van voornemens, deze Kolonie voor eenen korten tijd te verlaten.

Paramaribo, den 3 *Februarij* 1832.

F. BOTHE is voornemens, voor eenen korten tijd, deze Kolonie te verlaten.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 1sten dezer, het Schip *Ipenrode*, Kapt. D. CHARLAU.
Idem, het Schip *Suriname*, Kapt. L. I. LUIJTJES.
Idem, het Schip *Anna en Maria*, Kapt. D. STEENVELD.
Alle drie van *Amsterdam*.

UITGEKLAARD.

Den 31sten Januarij, het Schip *de Jonge Evert*, Kapt. J. J. KIERS, naar *Amsterdam*; lading: 200 vaten Suiker.
Idem, het Schip *Louisa Barbara*, Kapt. F. H. ZEIJLSTRA, naar *Amsterdam*; lading: 536 vaten Suiker, 9 balen geb. Koffij, 40 balen schoone Katoen, en 3 vaten en 14 ps. Koper, wegende 1222 ponden.
Den 1sten, de Nd. Am. Brik *Juniper*, Kapt. JAMES CROSBY, naar *Boston*; lading: 170 vaten Malassie.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.